

บทที่ 2

การศึกษาของประเทศเยอรมัน

1. ลักษณะสภาพทั่วไป (General Background)

ก่อนที่ประเทศเยอรมันยังไม่รวมเยอรมันตะวันตกกับเยอรมันตะวันออกภายในวันที่ 3 ตุลาคม ปี ค.ศ. 1990 นั้น ประเทศเยอรมันได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ สหพันธ์สาธารณรัฐ-เยอรมัน (Federal Republic of Germany) กับสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน (German Democratic Republic) หรือที่เรานิยมเรียกว่าเยอรมันตะวันตกกับเยอรมันตะวันออก (Mitter. W., 1990 : 333 -

334) ในตำราเล่มนี้ขอกล่าวถึงในส่วนของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันเป็นหลัก

สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันตั้งอยู่ใจกลางของทวีปยุโรป มีพื้นที่ทั้งหมด 357,000

ตารางกิโลเมตร ประชากร 375 คนต่อพื้นที่หนึ่งตารางกิโลเมตร จึงนับได้ว่าเป็นประเทศหนึ่งที่มีประชากรหนาแน่นที่สุดแห่งหนึ่งของยุโรป ในจำนวนประชากรทั้งหมด 79,548,000 คน ส่วนใหญ่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ (Protestant) ประมาณ 49 เปอร์เซ็นต์ นิกายโรมันคาทอลิก 45 เปอร์เซ็นต์และศาสนาอื่น ๆ อีกประมาณ 6 เปอร์เซ็นต์ เมืองหลวงคือบอนน์ (Bonn) และเบอร์ลิน (Berlin) พื้นที่ของเยอรมัน

ร้อยละ 55 ถูกนำมาใช้ในการเกษตรกรรม ส่วนอีกร้อยละ 29 เป็นเขตป่า

เยอรมันถูกแบ่งแยกโดยเป็นผลของสงครามโลกครั้งที่ 2 อาณาบริเวณทางทิศตะวันออกของประเทศตกอยู่ภายใต้การปกครองของโปแลนด์และรัสเซีย ส่วนเขตเยอรมันตอนกลาง ซึ่งมีสหภาพโซเวียตยึดครอง ก็ได้กลายเป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน (GDR) ในขณะที่อีกครึ่งหนึ่งที่เหลือทางทิศตะวันตกก็กลายเป็นสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ซึ่งในอารัมภบทแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายพื้นฐานกำหนดไว้ให้ประชาชนชาติเยอรมันทั้งปวง "ชักนำเยอรมันไปสู่ความเป็นเอกภาพและเสรีภาพ โดยการออกประชามติอันเป็นอิสระ"

ใน ค.ศ. 1972 สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันและสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมันได้ร่วมทำสนธิสัญญาเพื่อวางพื้นฐานสัมพันธภาพของทั้งสองฝ่าย โดยมีเจตนารมณ์ที่จะพัฒนาความสัมพันธ์เพื่อประนีประนอมผลกระทบจากการแบ่งแยกประเทศที่มีต่อผู้คนในทั้งสองรัฐประเทศ พร้อมทั้งดำรงรักษาเอกภาพของชาติไว้ ทั้งนี้โดยสอดคล้องนโยบายของสหพันธ์สาธารณรัฐในอันที่จะเสริมสร้างสันติภาพของยุโรป และให้ประชาชาติเยอรมันกลับคืนสู่เอกภาพด้วยการตัดสินใจอันเป็นเสรี (สำนักข่าวสารแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน, 1988 : เอกสารแผ่นพับ)

2. พัฒนาการทางการศึกษา (Development of Schooling)

ประเทศเยอรมันก็เหมือนกับประเทศอื่นๆ ในยุโรปที่องค์กรทางศาสนาเข้ามามีบทบาทในการจัดการศึกษา โดยเฉพาะในสมัยกลางฝ่ายศาสนจักรได้จัดตั้งสถาบันทางการศึกษาขึ้นเป็นผลสำเร็จ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้บริการเพื่อผลประโยชน์ทางศาสนา ในต้นศตวรรษที่ 13 โรงเรียนฆราวาสได้เกิดขึ้นมากมายโดยเฉพาะโรงเรียนช่างฝีมือ เพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพเป็นหลัก

ปี ค.ศ. 1374 พระเจ้าจักรพรรดิชาร์ลที่ 4 (Kaiser Charles VI) พระองค์ได้ทรงตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นเป็นครั้งแรกที่กรุงปราก (Prague) ปัจจุบันอยู่ในประเทศสาธารณรัฐเชค (มหาวิทยาลัยปรากเป็นมหาวิทยาลัยที่เก่าแก่ที่สุดในโลก) จากนั้นโรงเรียนละตินก็ได้เข้ามาเป็นผู้รับภาระเตรียมการวางรากฐานของมหาวิทยาลัยที่เปิดขึ้นต่อมา จนกระทั่งในศตวรรษที่ 18 ศาสนาคริสต์ได้

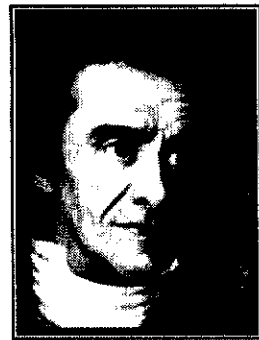
มีการปฏิรูปเพื่อการเปลี่ยนแปลงแนวใหม่ ประเทศต่างๆ ในแถบยุโรปรวมทั้งเยอรมันมีการเรียกร้องเรื่องสิทธิในการได้รับการศึกษา จึงทำให้ผู้ปกครองของเด็กนักเรียนมีความตั้งใจสนับสนุนให้บุตรหลานของตนเองได้รับการศึกษามากขึ้น จึงกลายเป็นการจัดการศึกษาแบบทั่วไปหรือสาธารณรัฐ (Public Education)

ต่อมาท่านดยุคแห่ง Württemberg ได้ออกพระราชบัญญัติ (Act) ให้ทุกตำบลตั้งโรงเรียนประถมศึกษาขึ้น มีการจัดสอนภาษาพื้นเมือง การอ่าน เขียน การศาสนา รวมทั้งการดนตรี ส่วนภาษาละตินทั้งชั้นต่ำและชั้นสูงให้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ เรียกว่า Gymnasium (จินนาซียม) การศึกษาของรัฐ Wurttemberg ได้มีความเจริญรุ่งเรืองจึงทำให้รัฐ Saxony มีการจัดการศึกษาตาม โดยมีมหาวิทยาลัยทูบิงเกน (Tubingen) เป็นผู้ประสานงานทางการศึกษา (อาทร เพชรวิทย์, 2531 : 30 – 32) ส่งผลให้การศึกษาในระดับประถมศึกษาได้รับความสนใจ กล่าวคือมีโรงเรียนประถมศึกษาเกิดขึ้นในทุกรัฐ

ช่วง 30 ปี หลังคือ ค.ศ. 1618 – 1648 หลังสงครามปรัสเซีย Duke Ernst แห่งรัฐ Gotha ได้จัดการศึกษาของเยอรมันให้มีความเจริญก้าวหน้ากว่าทุก ๆ ประเทศ

ในช่วง ค.ศ. 1808 – 1812 การเรียนการสอนของเยอรมันได้นำทฤษฎีทางการศึกษาของ Pestalozzi นักการศึกษาชาวสวิสเซอร์แลนด์เข้ามาจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษา ซึ่งทำให้การประถมศึกษาของเยอรมันได้รับความนิยมมากในศตวรรษที่ 18 ปรัสเซีย ได้จัดการศึกษาของเยอรมันในระดับมัธยมศึกษาออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. แบบจินนาซียม (Gymnasium)

2. แบบเรียชูลิน จินนาซียม (Realschulen Gymnasium) ซึ่งเป็นการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ถ้านักศึกษาจะเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยต้องสอบให้ได้ “อาบิตัวร์” (Abitur) หรือ General Secondary School – Leaving Certificate เสียก่อน จากอดีตเป็นต้นมาการศึกษาของเยอรมันได้พัฒนามาจนถึงปัจจุบัน ในบางยุคบางสมัยก็ประสบปัญหาบ้าง ทั้งสภาวการณ์ทางการเมือง การปกครอง รวมทั้งสภาวการณ์ทางการศึกษาเอง แต่ด้วยความมุ่งมั่นทางการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของชาวเยอรมัน รัฐบาลจึงพยายามจัดการศึกษาให้ดีที่สุด จนเยอรมันได้รับการยกย่องว่าจัดการศึกษาได้ดีที่สุดอีกประเทศหนึ่ง

ช่วงปี ค.ศ. 1863 กษัตริย์เฟรดเดอริคหาราช (Kaiser Frederich) และพระนางมาเรียเทเรเซีย (Maria Theresa) ทั้งสองพระองค์ถือว่าหน้าที่ของข้าราชการทุกคนที่จะต้อง

พยายามให้สวัสดิการอันแท้จริงของประเทศและของพลเมืองทุกชั้นด้วยการวางรากฐานอย่างดีให้แก่โรงเรียน จึงประกาศพระราชบัญญัติโรงเรียนขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1763 จนถึงปลายปีจึงสามารถออกพระราชบัญญัติ ซึ่งเรียกว่า General School Regulations มีสาระสำคัญคือ การบังคับให้เด็กเข้ารับการศึกษานในโรงเรียนและจัดหาหนังสือเรียน การปรับปรุงวิธีสอนให้ดีขึ้นและให้มีการตรวจตรา (Supervision) รวมหมายถึงให้คำปรึกษาแก่โรงเรียนด้วย

3. ระบบการศึกษา (Educational System)

ในปี ค.ศ. 1971 คณะกรรมการวางแผนทางการศึกษาร่วมกับส่วนกลางของมลรัฐได้มีการพิจารณาตกลงให้มีการปฏิรูปการศึกษาใหม่ ซึ่งการปฏิรูปนี้จะเริ่มต้นการศึกษาในระดับต้น (ประถมศึกษา) จนถึงระดับสูง (มหาวิทยาลัย) โดยหลักการหนึ่งที่เด่นชัดคือ ทุกคนโดยเฉพาะเยาวชนมีโอกาสได้รับการศึกษาเรียนรู้เท่าเทียมกันภายใต้การส่งเสริมของรัฐบาล

หลักการต่างๆ ที่คณะกรรมการวางแผนทางการศึกษาดตกลงกันเพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติมีดังนี้

1. เน้นการส่งเสริมการศึกษาระดับประถมศึกษาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
2. ขยายการจัดที่เรียนให้เด็ก 5 ขวบ
3. รวมชั้นเรียน 2 ปีแรก ในระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 (ชั้น 5 ถึง 10) เข้าด้วยกัน เรียกว่า ชั้นแนะแนวทาง
4. วางรากฐานทางวิชาการให้ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้มีการเลือกวิชาได้หลายชนิด และส่งเสริมเด็กตามความสามารถของแต่ละบุคคลตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 (เรื่องศรี ศรีทอง, 2528 : 151)
5. จัดการให้โรงเรียนทั้งหลายได้เรียนระดับมัธยมศึกษาชั้น 1 ได้ผลสมบูรณ์เหมือนกันหมด
6. จัดระบบการศึกษามัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 (ชั้น 11 ถึง 12) ใหม่ โดยยึดหลักให้ความสำคัญแก่วิชาชีพเท่ากับวิชาสามัญอื่น ๆ
7. พัฒนาระบบการศึกษาแบบยืดหยุ่น กล่าวคือ ไม่มีการจำกัดสายการเรียนแบ่งชั้นเรียนหรือแยกระดับโรงเรียนอย่างเด็ดขาด แต่ให้มีการโยกย้ายวิชาหรือย้ายสายการเรียน

สับเปลี่ยนโรงเรียน แม้จากรัฐหนึ่งไปอีกรัฐหนึ่งได้ตามความเหมาะสมและตามสติปัญญา
ความสามารถของเด็กแต่ละบุคคล ยึดหยุ่นได้ถึงระดับมหาวิทยาลัย

8. จัดเพิ่มสถานศึกษาและมหาวิทยาลัย

9. ส่งเสริมและขยายการศึกษาผู้ใหญ่ และการศึกษาต่อในระดับสูง (สำนักข่าวสาร
แห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน, 2531 : เอกสารแผ่นพับ)

ปัจจุบันการศึกษาในเยอรมันแบ่งออกเป็น 4 ระดับซึ่งคล้าย ๆ กับประเทศต่าง ๆ ใน
ยุโรป ที่มีประวัติศาสตร์ทางการศึกษายาวนาน เยอรมันแบ่งระดับการศึกษาออกเป็น ระดับ
อนุบาลศึกษา ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา

3.1 ระดับอนุบาลศึกษา (Kindergarten) จะรับเด็กอายุ 3 – 6 ปี ประมาณ
85 เปอร์เซ็นต์ของเด็กที่เข้าเรียนในระดับอนุบาลศึกษา (ข้อมูลปี ค.ศ. 1994) การเรียนการสอน
ส่วนมากจะเน้นความพร้อมของเด็กเพื่อเข้าเรียนต่อในระดับประถมศึกษา สัดส่วนของครูต่อเด็ก
คือ 1 : 14 คน ผู้ปกครองชาวเยอรมันนิยมส่งลูกหลานเข้าไปเรียนอนุบาลเพราะถือว่าเป็นการ
แบ่งเบาภาระอีกประการหนึ่ง

3.2 ระดับประถมศึกษา (Volksschulen)

ตามกฎหมายประถมศึกษา
ปี ค.ศ. 1920 (Elementary School Act
1920) เป็นผลให้รัฐบาลออกพระราชบัญญัติ
การศึกษาภาคบังคับเป็น 4 ปี ซึ่งประกอบด้วย
การเรียนในโรงเรียน Grundschule ซึ่งจะ
เป็นส่วนหนึ่งของ Volksschulen (จะเรียนเมื่อ
เด็กอายุ 11 – 14 ปี) ซึ่งใช้เวลาเรียน 8 ปี เมื่อ
จบชั้นประถมศึกษานี้จะสามารถเรียนต่อได้ใน

โรงเรียน Gymnasium ได้ตามกฎหมายพื้นฐาน (Basic law ปี ค.ศ. 1949)

การศึกษาในระดับประถมศึกษาเยอรมันในช่วงปี ค.ศ. 1950 – 1960 ถือได้ว่าเป็นยุคปรับปรุงการศึกษาครั้งที่ 2 (The Second Innovative Wave) โดยมีการนำสื่ออุปกรณ์ทางการศึกษาเข้ามาช่วยในการเรียนการสอนในโรงเรียน เพื่อช่วยเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้รับความรู้เพิ่มขึ้น และส่งผลมาถึงการเรียนการสอนของโรงเรียนมาจนถึงปัจจุบัน

3.3 ระดับมัธยมศึกษา (Gymnasium)

มัธยมศึกษาของเยอรมันนั้นจะรับนักเรียนที่มีอายุ 10 - 18 ปี และแบ่งโรงเรียนออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญ (Hauptschule) เรียน 5 ปี เรียนตั้งแต่ชั้น 5 ถึงชั้น 9 รับเด็กนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 10 - 14 ปี
2. โรงเรียนมัธยมศึกษาสายอาชีพระดับกลาง (Realschule) ในระดับนี้จะใช้เวลาเรียน 6 ปี เรียนชั้น 5 ถึงชั้น 10 นักเรียนที่เข้าเรียนมีอายุระหว่าง 10 - 15 ปี
3. โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายวิชาการ (Gymnasium) ใช้เวลาเรียน 9 ปี คือชั้น 5 ถึงชั้น 13 นักเรียนที่เข้าเรียนมีอายุระหว่าง 10 - 18 ปี (อรนุช สมบูรณ์ พิศเลอร์, 20 เมษายน 2544 : สัมภาษณ์)

โรงเรียนมัธยมศึกษาหลักสูตรระยะสั้น (Hauptschulen) หรือโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เด็กส่วนใหญ่หรือประมาณครึ่งหนึ่งของกลุ่มอายุนี้อาจจะเข้าเรียนในโรงเรียน Hauptschule ใช้เวลาเรียน 5 ปี เริ่มตั้งแต่เรียนชั้นปีที่ 5 จนถึงชั้นปีที่ 9 จบแล้วได้ประกาศนียบัตร Hauptschulabschluss เด็กที่จบในระดับนี้แล้วส่วนมากจะออกไปประกอบอาชีพหรือไม่ก็เรียนต่อสายอาชีพศึกษา (Berufsschule) แต่ส่วนมากจะนิยมเรียนเป็น Part - Time ซึ่งโรงเรียนอาชีวศึกษานี้จะเน้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) มากกว่าทฤษฎี (Theory) โดยจะเรียนวิชาพื้นฐาน เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาเยอรมัน ภาษาอังกฤษ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ คณิตศาสตร์ เป็นต้น ซึ่งถือได้ว่าการเรียนในระดับนี้เป็นระดับเริ่มแรก คือ Orientation Level (Orientierungsstufe)

โรงเรียนมัธยมศึกษาชั้นกลาง (Realschulen) หรือโรงเรียนมัธยมศึกษาสายอาชีพระดับกลาง ใช้เวลาเรียน 6 ปี เริ่มจากชั้นปีที่ 5 ถึงชั้นปีที่ 10 จบแล้วจะได้ประกาศนียบัตรระดับกลาง (Mittlere Reife) ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย เด็กสามารถจะเข้าเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาหรือโรงเรียนเทคนิคชั้นสูงได้ต่อไป ซึ่งเรียกว่าระบบทวิภาค (Dual System) วิชาที่เรียนส่วนมากจะเป็นการตอบสนองของความต้องการทางด้านอุตสาหกรรมเสียส่วนใหญ่ ตลอดจนเป็นการฝึกทักษะเพื่อใช้ในการประกอบอาชีพขั้นสูงต่อไป นักเรียนที่มีความสามารถทางด้านวิชาการดีก็สามารถย้ายเข้าเรียนต่อในโรงเรียน Gymnasium ได้ ซึ่งจบแล้วสามารถเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยได้ อนึ่งโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนกลาง หรือ Realschule นี้ คล้ายกับโรงเรียนมัธยมศึกษาแบบประสม (Comprehensive School หรือ

Gesamtschule) เพราะนักเรียนมีโอกาสตัดสินใจว่าจะเลือกเรียนอาชีพที่โรงเรียน Fachoberschule หรือ Fachoberschule เพื่อทำงานหรือศึกษาต่อในระดับสูงต่อไป

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (Gymnasium) หรือที่เรียกอีกประเภทหนึ่งว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาสายวิชาการ จะต้องใช้เวลาถึง 9 ปี เริ่มเรียนในชั้นที่ 5 จนถึงชั้นที่ 13 โรงเรียนแบบ Gymnasium . นี้ การเรียนเป็นโรงเรียนแบบเก่าของเยอรมัน นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนนี้ต้องสอบให้ได้ Abitur คือประกาศนียบัตรโรงเรียนมัธยมศึกษา (Secondary School - Leaving Certificate) และสามารถนำประกาศนียบัตรนี้ไปเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยได้ ปัจจุบันนี้มี ผู้สอบได้ Abitur หรือ Reifezeugnis จำนวนมาก ซึ่งทำให้บางรัฐจะต้องมีการ สอบเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัย และเพื่อสนองตอบความต้องการในการพัฒนาชีวิตของชาวเยอรมัน ให้ดีขึ้น รัฐบาลจึงอนุญาตให้มีการจัดตั้งโรงเรียน Gymnasium หลายๆ แบบขึ้น เช่น Business Gymnasium และ Technical Gymnasium เป็นต้น (Romer, K. 1987 : 335)

3.4 ระดับอุดมศึกษา (Higher Education)

สถาบันอุดมศึกษาของเยอรมันนั้นจะรวมมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคนิค วิทยาลัยครู และสถาบันทางดนตรี ศิลปะ และการกีฬา นักเรียนที่จะเข้าเรียนต่อนั้นจำเป็นต้องสอบให้ได้ Abitur ปัจจุบันมีจำนวนนักเรียนเพิ่มมากขึ้นในการศึกษาต่อ รัฐบาลกลางจึงให้อำนาจรัฐต่าง ๆ มีหน่วยงานคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนต่อ

3.4.1 การฝึกหัดครู (Teacher Training)

อาชีพครูที่ค่อนข้างมีความแตกต่างจากครูในประเทศไทย กล่าวคือ ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในเยอรมันมีน้อยกว่าประเทศไทย โดยทั่วไปแล้วครูโรงเรียนชั้นประถมศึกษา (Volksschulen) และครูโรงเรียนมัธยมศึกษาาระยะสั้น (Realschulen) จะใช้เวลาศึกษา 6 ภาคการศึกษา หรือ 3 ปี ที่วิทยาลัยครู (Teacher Training) ส่วนใครก็ตามที่ความต้องการจะเป็นครูของโรงเรียนมัธยมศึกษาสายกลางหรือสายอาชีพ และครูโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายวิชาการ (Gymnasium) จะต้องเรียนในมหาวิทยาลัย (Universitaet) เป็นเวลาอย่างน้อย 4 ปี หรือมากกว่านี้ ทั้งนี้ทั้งนั้นขึ้นอยู่กับศักยภาพของผู้เรียนและข้อกำหนดของมหาวิทยาลัยด้วย เมื่อนักเรียนเรียนจบแล้วจะต้องสอบให้ได้ประกาศนียบัตรอาจเทียบเท่า "ใบประกอบโรคศิลป์" ของแพทย์ในประเทศไทย เพื่อเข้าเป็นครูและต้องมีการฝึกสอนด้วย

ปัจจุบันนี้ปัญหาของครูกำลังได้รับการอภิปรายกันอย่างมาก โดยเฉพาะ การขาดแคลนครู และเพื่อให้สอดคล้องกับการปรับปรุงทั้งคุณภาพและปริมาณของครูให้เพียงพอ กับความต้องการของโรงเรียน การฝึกหัดครูที่เปิดสอนในระดับมหาวิทยาลัยใช้เวลาเรียน 3 ปี ส่วนผู้ที่จะสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาสายวิชาการจะต้องเรียนเพิ่มอีก 1 ปีการศึกษา หรือ 2 เทอม (Semesters) ส่วนการฝึกครูที่สอนวิชาเฉพาะ (Special Teacher) การฝึกมี 2 ระยะเวลาคือ ฝึก ด้านวิชาการ (Academic Training) และการฝึกด้านบริการ (Preparatory Service) ซึ่งใช้เวลาฝึก 18 เดือน และมีข้อสังเกตอีกประการหนึ่งคือว่า วิทยาลัยครู (Paedagogische Hochschulen) มี สิทธิเปิดสอนได้ในระดับปริญญาเอก

3.4.2 การศึกษาวิชาชีพ (Vocational Education)

เด็กนักเรียนของเยอรมันที่มีอายุ 15 ปี ส่วนมากเมื่อจบโรงเรียน มัธยมศึกษาาระยะสั้น (Hauptschule) แล้วจะออกไปประกอบอาชีพ มีนักเรียนในปัจจุบันนี้ ประมาณ 2 ล้านคนที่เข้าสู่โรงเรียนฝึกวิชาชีพ โรงเรียนอาชีพะบางแห่งสอนวิชาชีพโดยตรง โรงเรียนบางแห่งมีเป้าหมายให้การศึกษาแก่ผู้ที่อยู่ในระหว่างการฝึกงานที่มุ่งเข้าเรียนในโรงเรียน อาชีพโดยเฉพาะ นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนที่รับสอนผู้ที่เคยมีประสบการณ์จากงานอาชีพแล้ว เพื่อให้มีความรู้เพิ่มขึ้นและออกไปทำงานในระดับสูง ปัจจุบันทั้งหน่วยงานเอกชน (ภาคอุตสาหกรรม) และรัฐบาลให้การสนับสนุนโดยการให้ทุนอุดหนุนเพื่อการเรียนต่อในระดับ มหาวิทยาลัย

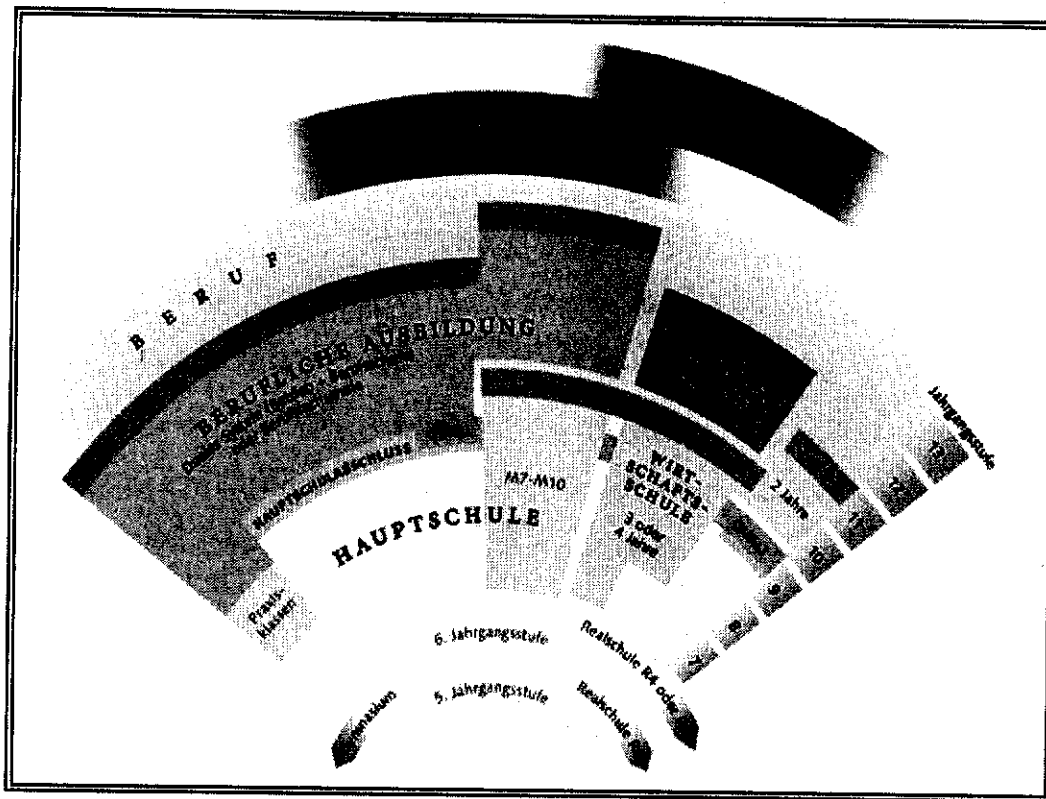
อาชีพศึกษาของเยอรมันแบ่งออกเป็น

1. โรงเรียนอาชีพะแบบเต็มเวลา (Berufsfachschule)
2. โรงเรียนอาชีพะแบบไม่เต็มเวลา (Berufsschule)
3. โรงเรียนเทคนิค (Fachschule)

นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาทั้งตอนต้นและตอนปลายอีก ที่จัดการสอนแบบอาชีพศึกษา โรงเรียนดังกล่าวได้แก่

1. โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ (Berufsoberschule)
2. โรงเรียนมัธยมศึกษาสายเทคนิค (Fachoberschule)
3. โรงเรียนโปลีเทคนิค (Fachochle)

(Fuhr, C., 1988 : X)

ที่มา : www.ed.gov/pubs/GermanCascStudy/chapter1a.html

โรงเรียนอาชีวะแบบเต็มเวลา (Berufsfachschule)

จะสอนเต็มวันโดยใช้เวลา จัดเป็นโรงเรียนที่ให้การศึกษาชั้นมัธยมศึกษา ระดับกลางซึ่งคล้ายกับ Realschule หรือโรงเรียนมัธยมศึกษาสายอาชีวะระดับกลาง เพื่อเป็นการเตรียมตัวในการทำงานต่อไปในอนาคต

โรงเรียนอาชีวะแบบไม่เต็มเวลา (Berufsschule) เป็นโรงเรียนที่มุ่งสอนทฤษฎีให้แก่ นักเรียนซึ่งต้องไปเรียนภาคปฏิบัติโดยตรงในโรงเรียน ส่วนมากใช้เวลาสอนทาง ทฤษฎีประมาณ 8 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งบางครั้งอาจมีชั่วโมงมากกว่า 8 ชั่วโมงต่อหนึ่งสัปดาห์ การเรียนในโรงเรียน Berufsschule นี้คล้ายกับระบบ Dual System ที่ต้องการฝึกงานในโรงงาน แล้วเรียนควบคู่ไปด้วย (Cookson, P.W., Sadovnik, A.R. and Semel, S.F., 1992 : 195)

โรงเรียนเทคนิค (Fachschule) เป็นโรงเรียนที่ฝึกอบรมให้มีทักษะสูงขั้น (Advanced training) สำหรับผู้ที่ทำงานแล้วระดับกลาง (Middle – level Staff) โดยนักเรียนส่วนมากจะนิยมมาเรียนเพื่อเพิ่มพูนความรู้เดิม (Fuhr, C., 1989 : 125)

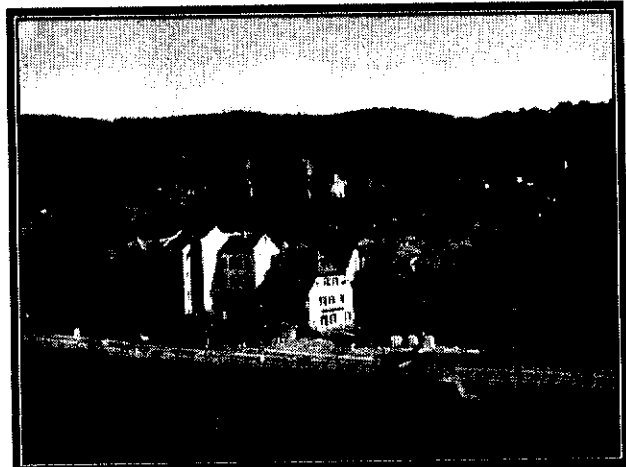
นอกจากนี้โรงเรียนเทคนิคยังเป็นโรงเรียนที่มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนได้เข้าศึกษาต่อในโรงเรียนอาชีวะหรือเทคนิคชั้นสูง โดยส่วนมากการเรียนใน Fachschule จะใช้เวลา 1 หรือ 2 ปี วิชาที่เปิดสอนจะมีการผสมวิชาพวกนี้บางครั้งก็จะมีกรรมผสมผสานเอาวิชาสังคมศึกษา (Social Studies) หรือแม้แต่วิทยาศาสตร์การเรือน (Domestic Sciences) การเกษตรกรรม (Agriculture) รวมทั้งวิชาที่เกี่ยวข้องกับการบำรุงรักษาสุขภาพ (Healthing profession) ซึ่งจะไม่รวมวิชาชีพหมอ (Doctor) ด้วย แต่การที่นักเรียนจะเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนเทคนิคนี้ จะต้องจบอย่างน้อยจาก Hauptschule และ Berufshule ซึ่งกล่าวได้ว่า นักเรียนจะต้องมีพื้นฐานความรู้เบื้องต้นทางด้านเทคนิคมาก่อนแล้ว

ปัจจุบันนี้ส่วนมากนักศึกษาเยอรมันที่จบจากโรงเรียนอาชีวะแบบต่างๆ จะเข้าทำงานทันทีมากกว่าที่จะเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย หนึ่งเป็นผลมาจากสภาพสังคมของเยอรมันเองที่เด็กอายุ 18 ปีบริบูรณ์นั้นจะต้องหาเลี้ยงชีพด้วยตัวเอง การพึ่งพาอาศัยพ่อแม่ น้อยลง จึงทำให้พวกเขาต้องเรียนในระดับชั้นสูงควบคู่กับการทำงาน

3.4.3 การศึกษาในมหาวิทยาลัย (University Studies)

การศึกษาในมหาวิทยาลัยของเยอรมันมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน และ

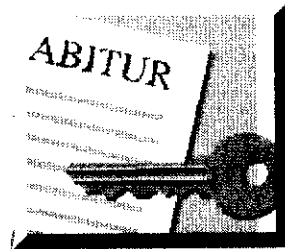
ในปัจจุบันนักศึกษาของเยอรมันเริ่มที่จะพัฒนาองค์ความรู้ของตัวเองให้มากที่สุด โดยจะไม่ค่อยสนใจในระยะเวลาที่เรียนเท่าใดนัก การศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยของเยอรมันก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 นับว่าได้ดำเนินการไปด้วยดี แต่พอลงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 (ค.ศ.1939 – 1945) ประเทศ

เยอรมันได้ถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ เยอรมันตะวันตกและเยอรมันตะวันออก สงครามได้สร้างความหายนะให้แก่เยอรมันเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และ

การศึกษา ต่อมาเยอรมันตะวันตก (West Germany) ก็สามารถฟื้นตัวได้อย่างดี ส่วนเยอรมันตะวันออก (East Germany) นั้นก็ได้มีการปรับปรุงประเทศมาเรื่อย ๆ เช่นกัน ประเทศเยอรมันเริ่มมีมหาวิทยาลัยครั้งแรกในสมัยที่เยอรมันยังเป็นอาณาจักรโรมันอยู่นั้น มหาวิทยาลัยปราก (Prague University) เป็นมหาวิทยาลัยแรกที่ตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1348 แต่ดำเนินอย่างเป็นทางการแล้ว มหาวิทยาลัย ไฮเดลเบิร์ก (Heidelberg) จะเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกของเยอรมันโดยตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1383

การเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยของเยอรมันนั้นเด็กนักเรียนจะต้องสอบให้ได้ประกาศนียบัตรตอนปลายเสียก่อนซึ่งเรียกว่า Abitur จากนั้นนักเรียนสามารถเข้าศึกษาต่อภายในมหาวิทยาลัยทั่วทุกภูมิภาคของเยอรมัน ซึ่งรูปแบบของมหาวิทยาลัยนั้นจะเป็นการแยกออกเป็นมหาวิทยาลัยทางเทคนิค

(Technische Universitaet) และมหาวิทยาลัยรวมวิชาการ (Gesamthshochschule) หรือภาษาอังกฤษใช้คำว่า Comprehensive University บางรัฐได้รวมเอาวิทยาลัยครูเข้าด้วยกันกับการสอนในมหาวิทยาลัยด้วย

ด้านการสอนในมหาวิทยาลัยนั้นจะมีการสอน 2 ระดับคือ ปริญญาโท (Diploma) และปริญญาเอก (Doktorat Studien) เท่านั้น ไม่มีการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี

การเรียนในระดับปริญญาโทนั้นจะมีการเรียนกระบวนวิชาต่างๆ หรือที่เรียกว่า Course Work และการสอบวิทยานิพนธ์ (Thesis) ส่วนมากจะใช้เวลา 6 ปี การเรียนในระดับปริญญาโทนั้นจะต้องเขียนวิทยานิพนธ์เป็นภาษาเยอรมัน ห้ามเขียนเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาฝรั่งเศส และต้องสอบวิชาภาษาลาติน (Latin) ซึ่งถือว่าเป็นการยากมากสำหรับนักศึกษาต่างชาติโดยเฉพาะนักศึกษาจากทวีปเอเชีย ส่วนการเรียนในระดับปริญญาเอกนั้นจะใช้เวลาศึกษาต่อจากปริญญาโทไม่น้อยกว่า 2 ปีการศึกษาหรือ 4 ภาคการศึกษา การเรียนในระดับนี้จะเน้นเรื่องการวิจัย (Research Studies) หรือการค้นพบข้อความรู้ใหม่เป็นหลัก ซึ่งเรียกว่า Dissertation บางมหาวิทยาลัยจะมีการเรียนกระบวนวิชาต่าง ๆ ก่อน (Course Work) จากนั้นถึงอนุญาตให้นักศึกษาเขียนงานวิจัยภายใต้การควบคุมของอาจารย์ (Professor) จนกระทั่งสอบข้อความรู้จากงานวิจัยนั้น ๆ มีข้อสังเกตประการหนึ่งคือ ถ้าเป็นวิชาทางด้านสังคมศาสตร์การสอบ

จะเป็นไปอย่างรวดเร็วภายใน 1 – 2 ชั่วโมง และห้ามนักศึกษาเปิดงานวิจัย ซึ่งถือว่าเป็นความท้าทายของนักศึกษาในการเตรียมตัวสอบพอสสมควร ส่วนการสอบวิทยานิพนธ์ (Dissertation) ของนักศึกษาที่เรียนทางด้านวิทยาศาสตร์นั้นจะต้องเสนอผลการทดลองตามที่ได้ทำการวิจัยมาแล้ว

3.4.4 การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษ (Adult Education and Special Education)

ตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา การศึกษาผู้ใหญ่ของเยอรมันได้รับความสนใจจากรัฐบาลมากที่ส่งเสริมให้ประชาชนที่อยู่ในวัยทำงานได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม โดยเฉพาะในแผนการศึกษา ปี ค.ศ. 1973 ได้กำหนดให้สหพันธ์รัฐมีหน้าที่ขยายระบบการศึกษา โดยเน้นการศึกษาทั้งหมด ซึ่งเป็นการรวมความหมายถึงการศึกษาคู่หลังจากจบการศึกษาภาคบังคับแล้ว นับได้ว่าเป็นการส่งเสริมและขยายโอกาสทางการศึกษาของประชาชนชาวเยอรมันอย่างแท้จริง

การศึกษาต่อเนื่องหรือการศึกษาคู่ตลอดชีวิตนั้น เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าทุกคนควรได้รับการศึกษาคู่ตลอดไป เนื่องจากตลอดชีวิตของคนนั้นจำเป็นต้องเปลี่ยนอาชีพหลายครั้ง การเรียนหรือการศึกษาคู่หาความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอถือได้ว่าเป็นความจำเป็นในการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน องค์กรหลาย ๆ องค์กรต่างหันมาให้ความสนใจในการจัดโปรแกรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพของประชากร เช่น มีการสร้างห้องสมุดของโรงงาน บริษัท หรือมีการจัดโปรแกรมทางการเพิ่มพูนความรู้แก่สมาชิกภายในเขตชุมชนนั้น

โดยธรรมชาติของคนเยอรมันแล้วจะเป็นคนที่ไม่รู้ ใฝ่เรียนและขยันในการหาความรู้เพิ่มเติมถึงแม้จะออกจากการทำงานแล้วก็ตาม ส่วนใหญ่จะนิยมหาหนังสือมา อ่านเอง สำหรับการศึกษาคู่ใหญ่นั้น วิทยาลัยและโรงเรียนหลายแห่งในเมืองใหญ่ ๆ ได้เปิดทำการสอนในเวลาตอนเย็น เป็นการเปิดโอกาสให้แก่ทุกคนที่สนใจหาความรู้ใส่ตนเอง สามารถเรียนรู้วิชาทุกอย่างตามที่ต้องการ นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานการปกครองส่วนท้องถิ่น พรรคการเมือง และองค์กรทางธุรกิจได้จัดสถาบันทางการศึกษาคู่ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง ปัจจุบันมี ผู้เรียนมากกว่า 10 ล้านคนเกือบเท่ากับจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

ศูนย์การศึกษาผู้ใหญ่

ในศตวรรษที่ 19 ได้ตั้งศูนย์กลางการศึกษาผู้ใหญ่ขึ้นดำเนินการตามแบบของประเทศสแกนดิเนเวียในระยะแรกได้ให้ความรู้ทางภาคปฏิบัติ ต่อมาได้มุ่งไปด้านมนุษยศาสตร์ ปัจจุบันศูนย์การศึกษาผู้ใหญ่เหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของระบบการศึกษาที่เพิ่มขึ้น

ในสหพันธ์สาธารณรัฐมีศูนย์การศึกษาผู้ใหญ่ราว 950 แห่ง มีสาขาประมาณ 3,300 แห่ง ผู้จัดโดยทั่วไปมาจากสังคมหรือหน่วยปกครองท้องถิ่น หรือสมาคมที่จดทะเบียน โดยรัฐจัดเงินให้ศูนย์เหล่านี้ไม่ได้มาจากพรรคต่าง ๆ พวกเดียวหรือไม่ได้มาจากองค์กรทางศาสนา มี 2 ชนิดคือ ศูนย์ภาคค่ำ ศูนย์ที่เป็นหอการค้ามีหลักสูตรหลายวันหรือหลายอาทิตย์ จัดโปรแกรมหลายแบบ ตั้งแต่วิชาดาราศาสตร์จนถึงวิชาตัวเลข และเทคโนโลยี การกระจายเสียงจนถึงการวิปัสสนาลัทธิเซนมีครบทุกวิชา ในปี ค.ศ.1976 มีหลักสูตร 210,000 หลักสูตร ผู้ที่จบจะได้ประกาศนียบัตร มีผู้สอนประจำ 2,500 คน สอนพิเศษอีก 75,000 คน ในเมืองที่มีคนมากจะมีอาจารย์ใหญ่ประจำศูนย์ ศูนย์แทบจะไม่มีอาคารของตัวเอง ปี ค.ศ. 1953 ศูนย์เหล่านี้อยู่ในความรับผิดชอบของศูนย์การศึกษาผู้ใหญ่แห่งสหพันธ์และจะมีการประชุมแบบสภาทุก 5 ปี

ความแตกต่างอย่างมากมายของสถานที่อำนวยความสะดวก

ศูนย์การศึกษาผู้ใหญ่และสหภาพทางการค้าของเยอรมันเชื่อมกับกลุ่ม "แรงงาน" (Arbeit and Labor) ได้จัดหลักสูตรให้กับคนงานในด้านเศรษฐกิจและนโยบายสังคม ธรรมเนียมการทำงาน กฎหมายประกันภัยและแรงงาน สหพันธ์ของสหภาพมีโรงเรียนสำหรับสมาชิก 5 แห่ง

องค์การทางธุรกิจได้ใช้เงินเป็นพันๆ ล้านมาร์ค ช่วยด้านการศึกษาเพิ่มเติมของลูกจ้างของตน โดยเปิดในภูมิภาค 11 แห่ง และการศึกษาเพิ่มเติม 30 แห่ง บริษัทใหญ่ๆ ได้เปิดหลักสูตรเสริมเพื่อคนงานของตน รัฐบาลสนับสนุนโดยให้เงินอุดหนุนถ้าคนงานไม่มีรายได้เลย ขณะที่เข้าเรียนเสริมรัฐจะช่วยจ่ายให้ถึง 80% ของรายได้สุทธิครั้งสุดท้ายของเขา อาจจะไม่ต้องจ่ายค่าเรียนและอุปกรณ์การศึกษา

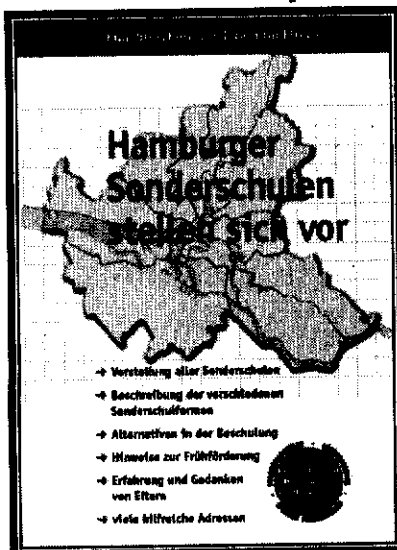
ตัวอย่างที่เห็นชัดเจนอีกลักษณะหนึ่ง คือ การส่งเสริมให้กองทัพทหารได้มีการศึกษาเพิ่มเติม ซึ่งอาจจะเรียนหลักสูตรระยะสั้นและศึกษาต่อในระดับสูง ซึ่งจะเห็นได้ว่าปัจจุบันนี้มีช่างฝีมือมากกว่า 20,000 คน

องค์การทางศาสนาก็ช่วยการศึกษาผู้ใหญ่ด้วยมี 15 สถาบัน ได้ล้มเลิกปัญหาที่เกี่ยวกับปัญหาเยาวชน หรือนโยบายการช่วยเหลือทางการพัฒนา มีคนประมาณ 80,000 คนเข้าร่วมทุกปี กลุ่มทำงานของท้องถิ่นและท้องถิ่นเกี่ยวนิยามกันมาก

องค์ประกอบสำคัญที่สุดของการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องของผู้สูงอายุได้แก่โรงเรียนที่เรียกว่า "วิทยาลัยประชาชน" และ "มหาวิทยาลัยชาวบ้าน" ซึ่งเป็นการจัดศูนย์กลางของการเรียนเพิ่มเติม คล้ายศูนย์หนังสือประจำหมู่บ้าน

ปัจจุบันการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องกำลังอยู่ในระหว่างการปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ตามนโยบายการศึกษาของสหพันธรัฐ ฉะนั้นการศึกษาต่อในรูปของตลาดวิชาย่อมมีบทบาทสำคัญมาก วิทยาลัยทั้งส่วนรัฐและท้องถิ่นจึงถูกดึงเข้ามา ร่วมเป็นชุมชนเพื่อการศึกษาผู้ใหญ่ จัดโปรแกรมให้สอดคล้องกับหลักสูตรในวิทยาลัยต่าง ๆ ที่มีอยู่

ตามหลักการศึกษาร่วมเป็นหน้าที่ของวิทยาลัยต่าง ๆ ที่จะต้องร่วมมือกับโรงเรียนอาชีพเฉพาะ โรงเรียนศูนย์กลางการแนะนำผู้เปลี่ยนอาชีพ ห้องสมุด ฟิล์มภาพยนตร์ และกรมแรงงาน ช่วยกันจัดแนวการเรียนการสอน การเรียนในขอบข่ายของการศึกษาต่อให้ผู้สูงอายุทั้งสองกลาง รัฐและท้องถิ่น จะเป็นการเพิ่มพูนทักษะที่มีอยู่เดิม และการสร้างความสัมพันธ์เพื่อการอยู่ในสังคมส่วนรวมอย่างปกติสุข

การศึกษาพิเศษ (Special Education)

ในปัจจุบันนี้โรงเรียนพิเศษของเยอรมันสามารถเปิดสอนให้เด็กพิการ (Handicapped children) เรียนร่วมกับเด็กปกติได้ โดยรัฐบาลมีวัตถุประสงค์ที่จะฝึกเด็กพิการให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคม สามารถเคลื่อนไหวใช้อวัยวะส่วนต่างๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว ตลอดจนมีสุขภาพดี การศึกษาพิเศษที่รัฐบาลเยอรมันจัดให้จะมีทั้งอยู่ประจำและไป-กลับ นอกจากนี้เด็กที่พิการยังสามารถเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ทุกระดับ ตั้งแต่ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา

ค่าใช้จ่ายในการเรียนของเด็กพิเศษเหล่านี้รัฐบาล จะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายให้และพ่อแม่ของเด็ก จะต้องออกช่วยบ้าง ทั้งในโรงเรียนธรรมดาและโรงเรียนของเด็กพิเศษ (Sonderschulen)

4. การบริหารการศึกษา (Educational Administration)

หลังจากที่เยอรมันตะวันตกและเยอรมันตะวันออกมีการรวมตัวกันในปี ค.ศ. 1991 แล้ว การบริหารงานทางการศึกษาของรัฐบาลเยอรมันก็มีความแตกต่างกัน อำนวยในการบริหารงานต่าง ๆ มีการแบ่งสรรกันระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐสมาชิก โดยรัฐต่าง ๆ (Landder) สามารถมีสิทธิ์เข้ามามีอำนาจในการจัดการศึกษา ดังนั้นความเจริญทางการศึกษาของแต่ละรัฐ จึงขึ้นอยู่กับสภาพทางการเมืองและเศรษฐกิจของรัฐนั้น ๆ

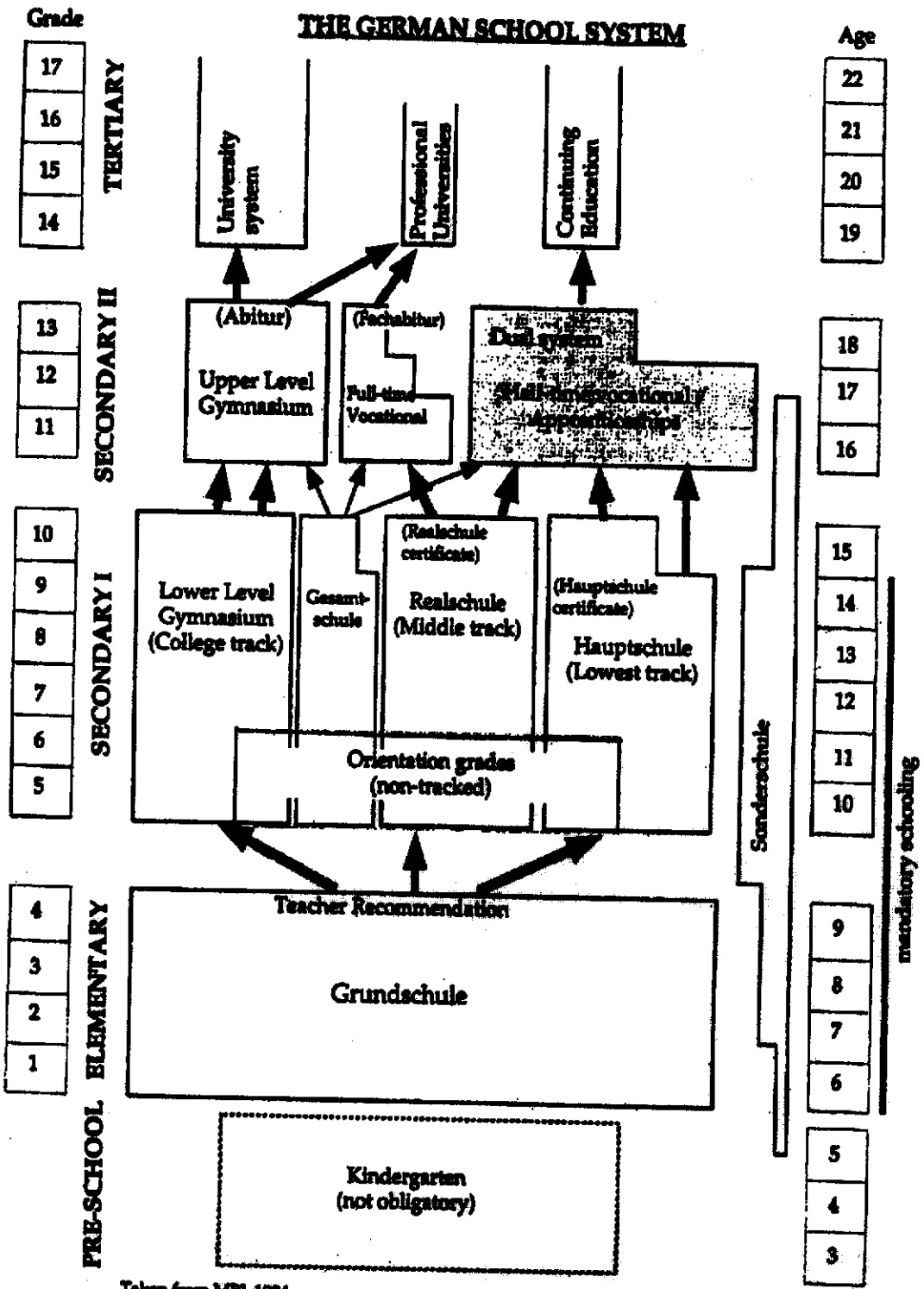
แต่ละรัฐจะมีกระทรวงศึกษาธิการของตนเอง กำหนดนโยบาย หลักสูตร การ สอบได้ รวมทั้งการแต่งตั้งครูเอง หน่วยงานบริหารส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่รับไปปฏิบัติเท่านั้น ส่วนถ้าจะมีการเปลี่ยนแปลงอะไรจะต้องได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการของรัฐเสียก่อนการเปลี่ยนแปลง รัฐธรรมนูญ ในปี ค.ศ. 1969 เป็นผลให้คณะที่ปรึกษาการศึกษาเยอรมัน (Advisory committee) ซึ่งประกอบด้วย รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการของแต่ละรัฐได้ร่วมประชุม ปรึกษานานหรือ ข้อเสนอ ซึ่งกลายเป็นกฎหมายบังคับในระยะต่อมา

นอกจากนั้นยังมีคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (The German Committee for Education) เป็นอีกคณะหนึ่งที่มีความร่วมมือทางการศึกษา โดยตั้งขึ้นตั้งแต่ ค.ศ. 1953 ทำหน้าที่เป็นองค์การแนะนำการบริหารงานทางการศึกษาของรัฐให้แก่ประชาชนทราบโดยทั่วไป ในปี ค.ศ. 1965 คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติได้แบ่งหน่วยงานออกเป็น 2 ส่วนคือ

1. คณะกรรมการทางการศึกษา (Commission of Education) ประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากประชาชนที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐและจากรัฐบาลกลาง
2. คณะกรรมการบริหาร (Administration Commission) หน้าที่ของคณะกรรมการคณะนี้คือ พัฒนาแผนการศึกษาชาติที่จะรวมระบบการศึกษาในระดับก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่ให้มีระบบเหมือนกันทั่วสหพันธ์รัฐเยอรมัน สมาชิกของคณะบริหารนี้จะประกอบด้วยสมาชิกรัฐสภาของรัฐบาลกลางและรัฐบาลรัฐ

5. บทสรุป (Conclusion)

การศึกษาของเยอรมันนับได้ว่ามีประวัติศาสตร์อันยาวนาน การศึกษาที่เป็นจุดเด่นของเยอรมันหลายๆ ประการ ทำให้ประเทศทั้งในกลุ่มเอเชีย แอฟริกา รวมทั้งยุโรปต่างก็ได้นำเอา รูปแบบโครงสร้างทางการศึกษาของเยอรมันมาเป็นรูปแบบในการพัฒนาการศึกษา โดยเฉพาะ การเรียนเกี่ยวกับอาชีวศึกษาที่เป็นระบบ VET (Vocational Education Training) ที่มุ่งฝึกนักเรียนให้มีความรู้ทั้งในทฤษฎีและปฏิบัติ เมื่อเป็นเช่นนี้ประเทศเยอรมันจึงมีความเจริญก้าวหน้าและสามารถพัฒนาประเทศได้อย่างรวดเร็ว และประชากรสามารถดำรงอยู่ในสังคมโลกได้อย่างปกติสุข

Taken from MP1, 1994.

ที่มา : www.ed.gov/pubs/GermanCaseStudy/chapter1a.html

บรรณานุกรม

- "วรวรรณ". "มหาวิทยาลัยในเยอรมันตะวันตก" วารสารศูนย์การศึกษา. 7 : 9 (กันยายน, 2503) : 9.
- สำนักข่าวสารแห่งสหสัมพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน. สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันโดยตั้งเซป. 2531. (เอกสารแผ่นพับ)
- อรนุช สมบูรณ์ พิตเลอร์. (นักเรียนมัธยมศึกษา เมือง Minden มลรัฐ Hanover ประเทศ Germany) 20 เมษายน 2544 : สัมภาษณ์.
- อาทร เพชรรักษ์. (แปล) The History of German Education and The Influence on other countries. ใน "ประวัติศาสตร์การศึกษาเยอรมันและอิทธิพลซึ่งมีต่อประเทศอื่น". วิทยสาร. 21 (42, 2513) : 30 – 32.
- Butts, R. F. The Education of the West. U.S.A. : R.R. Donnelley & Sons Company, 1973.
- Cookson, P. W., Sadovnik, A. R. and Semel, S. F. International Handbook of Education Reform. United States : Greenwood Press, 1992.
- Dreinert, W. D. "Basic Types of Vocational Qualification : The Market Model – The School Model – The Dual System". Education. 49/50 (1994) : 61 – 72.
- Fuhr, C. School and Institution of Higher Education in the Federal Republic of Germany. Cologne : Nettesheim Druck Gmbh, 1989.
- Information Office of the Federal Government. Vocational Training. (Public Document No. 28) Bonn : Gehringer, 1988.
- Mitter, W. "Educational Reform in West and East Germany in European Perspective" Oxford Review of Education. 16 (1990) : 333 – 341.
- Resandt, W.A. A Guide to Higher Education : Systems and Qualifications in European Community. England : Clays Ltd., St. Ives plc., 1992.
- Romer, K. Fact about Germany. Gutersloh : Bertelsmann Lexikon Verlag, 1987.
- The Education System. (Public Document No. 15) Bonn : Gehringer, 1988.
- www.ed.gov/pubs/GermanCaseStudy/chapter1a.html

